

Maria van Bethanië

In het huisgezin in Bethanië was de Heer Jezus graag. De Heer had Martha, haar zuster en Lazarus lief. En toch, hoe geheel verschillend waren de karakters van deze drie gelovige mensen. Lazarus horen wij bij geen van de gebeurtenissen die er plaatsvinden, een enkel woord spreken. Maria zegt slechts één keer iets tot de Heer, maar Martha treedt telkens op de voorgrond en uit haar mond vernemen wij verschillende keren dan een vraag, dan een opmerking.

Over dit gelukkige drietal, bij wie de Heer Jezus zo graag verbleef, pakten zich donkere wolken samen; Lazarus wordt ziek. Martha en Maria zenden onmiddellijk een boodschap tot de Heer Jezus om Hem te laten weten: 'Heer, zie, die U liefhebt, is ziek' (Joh. 11:3). Maar de Heer blijft nog twee dagen in de plaats waar Hij verbleef, en komt pas vier dagen nadat Lazarus gestorven was, naar Bethanië. Wat een teleurstelling voor de beide zusters, die geloofd en verwacht hadden dat de Heer onmiddellijk komen zou.

Wat een teleurstelling voor Maria, die wist welk een hart vol liefde de Heer Jezus had, die wist dat Hij zo vaak zieken genezen had! 'Heer', roept zij uit, 'als U hier geweest was, mijn broeder zou niet gestorven zijn'. Zij gebruikt dezelfde woorden als Martha, zij denkt er evenmin als deze aan dat de Heer ook doden opwekken kon, maar wat wij van Martha niet vermeld vinden, zij valt aan Zijn voeten en stort daar haar hart uit. Zij deed dat op zo'n wijze dat de Heer, Die haar zo diep bedroefd zag, heftig bewogen werd in de geest en ontroerde.

Ja, de Heer Jezus had Martha, Maria en Lazarus lief; maar toch, met Maria was Hij op een geheel bijzondere wijze verbonden. Daarom, toen Hij haar zag wenen en de Joden zag wenen die met haar gekomen waren, was Zijn ontroering zó groot dat Hij weende. De Heer weende met Maria. Hij weende, ofschoon Hij wist dat Hij weldra de droefheid in blijdschap zou veranderen.

Maria's hart is gebroken onder het gevoel van de dood in de tegenwoordigheid van Hem Die het Leven was. Als zij zegt: 'Heer, als U hier geweest was', is dat meer de uiting van een behoefte aan Zijn tegenwoordigheid dan een klacht over het niet vervullen van haar wensen. Eerst was zij stil in huis blijven zitten; maar toen zij van haar zuster vernam dat de Meester haar riep, snelde zij naar buiten en wierp zij zich aan Zijn voeten. Heerlijke plaats! Aan de voeten van de Heer Jezus!

Was dit de eerste keer dat zij aan Zijn voeten lag? Kwam het alleen door de overstelpende droefheid, dat zij aan Zijn voeten neerviel? Nee. Het was de plaats die zij al lang ingenomen had; zij was gewoon aan Zijn voeten te zitten.

Toen de Heer Jezus de eerste keer naar het dorp Bethanië kwam en Hij door Martha in haar huis ontvangen werd, was het juist Maria geweest die zich aan de voeten van de Heer Jezus neerzette en naar Zijn woorden luisterde. Dat was haar plaats. Mochten anderen zich daar ook aan storen of mocht Martha zelfs liever gewild hebben dat zij haar helpen zou bij het dienen, Maria bleef aan de voeten van de Heer zitten, om naar Zijn woord te horen.

Was het dan niet beter geweest dat Maria ook meehielp? Nee, zegt de Heiland. 'Eén ding is nodig, doch Maria heeft het goede deel gekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen' (Luk. 10:42). Eén ding is nodig: te luisteren naar Hem, zich vast te hechten aan Hem, om het woord uit Zijn eigen mond te ontvangen, alles prijs te geven, zelfs het dienen, om Zijn woorden, Zijn mededelingen van genade en goedheid te vernemen. De Heer Jezus wilde niets anders dan dat men naar Zijn woord hoorde; dit ene was nodig voor de mens. Maria had, geleid door Gods Geest, dat goede deel gekozen, wat niet van haar zou worden weggenomen.

Aan de voeten van de Heer Jezus! Hoeveel zal Maria daar van haar Meester geleerd en bovenal genoten hebben. Aan Zijn voeten zat zij om naar Zijn woord te horen, zo vaak de Heer het huisgezin in Bethanië bezocht; aan Zijn voeten viel zij neer, toen haar broer gestorven was.

Aan Zijn voeten vinden wij haar later terug in het huis van Simon, de melaatse. Ook daar, tijdens die maaltijd, terwijl Martha diende, vinden wij haar aan de voeten van de Heer Jezus. Maar nu niet om naar Zijn woord te luisteren, niet om te wenen over een geleden verlies, maar om haar dierbare Heer te zalven voor de dag van Zijn begrafenis.

Maria's hart, dat door haar omgang met de Heer Zelf verlicht was geworden, voelde wat er gaande was. De Joden hadden al lang beraadslaagd om Hem ter dood te brengen en Maria begreep dat dit ogenblik niet ver meer was. Zij goot de balsem, het kostbaarste wat zij bezat, uit over Zijn hoofd en terwijl zij zich neerboog, zalfde zij Zijn voeten en droogde ze af met haar haren (Matth. 26:7; Joh. 12:3). Haar hart was vervuld met haar dierbare Heer; voor Hem had zij alles, zelfs het kostbaarste, over, en om Hem die eer te bewijzen, liet zij zich door niets en niemand tegenhouden.

Gelukkige Maria! Wat een blijdschap zal haar in die ogenblikken vervuld hebben. Mocht er ook bij ons iets van zo'n innige omgang met de Heer gevonden worden. Mochten ook wij graag aan de voeten van de Heer Jezus zitten, om naar Zijn stem te luisteren. Dan zullen ook wij, wanneer er droevige tijden komen, aan Zijn voeten kunnen 'uithuilen', en door Hem vertroost worden zoals alleen Hij dat kan. Dan zal er ook bij ons de behoefte zijn Hem het kostbaarste te geven wat wij bezitten; en dan zal door Gods genade ook bij ons 'het huis vervuld worden van de balsemgeur' (Joh. 12:3).